

## Tono Krištín: 60?!

Tonova životná energia, silný entuziazmus pre prírodu a všetko, čo s ňou súvisí, ktorý prejavuje či už ako biológ, ochranár, turista, cestovateľ, kaktusár či estét a degustátor, sú obdivuhodné (obr. 1). Tieto jeho vlastnosti doplnené skvelou fyzickou kondíciou majú zrejme na svedomí jeho stále mladistvý vzhľad. Preto tomu, kto jubilanta pozná, sa až nechce veriť, že tento rok oslavuje šesťdesiatku [*sic*].

Obsiahlejšie, viac formálne ladené laudácio mu bolo venované pri príležitosti jeho polstoročnice (Sárossy & Kaňuch 2006, Tichodroma 18: 157–160). Je pravda, že za uplynulých desať rokov mu pribudlo množstvo publikácií, odborných aktivít a úspechov, ale venovať sa im ešte bude priestor, dúfame a želáme mu, v ďalšom laudácii o 20, 30 či 40 rokov. Na tomto mieste sa patrí ale spomenúť, že Tono patrí k hnacím motorom tohto časopisu (doteraz si na ňom ako šéfredaktor či editor odpracoval 17 čísel) a tento časopis tak ešte stále vychádza najmä vďaka jeho silnému osobnému presvedčeniu o zmysle altruistického podporovania rozvoja slovenskej „zelenej“ vedy. Pre čitateľov Tichodromy prinášame teraz niekoľko neformálnych príspevkov od jeho priateľov, spolupracovníkov, profesionálnych aj amatérskych ornitológov a zoológov.

Živio, Tono!

*Benjamín Jarčuška & Peter Kaňuch*

*súčasný a bývalý výkonný redaktor Tichodromy*

S Tonom Krištínom som sa po prvýkrát stretol ako študent gymnázia, keď som sa v roku 1976 zúčastnil pracovného seminára o dravcoch a sovách v Nitrianskom oblastnom múzeu v Nitre, ktorý organizoval dr. Tibor Babó. Bolo to tak dávno, že mám pocit, akoby sme sa poznali odjakživa. Počas vysokoškolských štúdií som ho vnímal ako ornitologicky vyspelého staršieho spolužiaka. Stretávali sme sa v Zoologickom krúžku, ktorý v tom čase úspešne fungoval pri Katedre systematickej a ekologickej zoológie PF UK v Bratislave. Neskôr, po založení Slovenskej ornitologickej spoločnosti sme určitý čas spoločne pôsobili aj vo výbore tejto organizácie, stretávali sme sa v rámci Stredoslovenských ornitologických konferencií, ale najviac spoločného času sme

strávili pri akciách v teréne. Či už to boli rôzne ornitologické tábory, krúžkovateľské akcie na Kiarovskom močiaroch či Parížskych močiaroch a iných lokalitách Slovenska, alebo fotografické výjazdy. Navždy mi zostane v pamäti najmä fotenie dudkov pri Očovej a vzniknuté zábery – vtedy ešte na diapozitívoch. Tono mi vždy ochotne pomôže aj s nemeckými či anglickými prekladmi a je konštruktívnym recenzentom mojich knižných publikácií.

K Tvojej 60-ke Ti Tonko želim všetko najlepšie, aby Ti ten závidenia hodný elán vydržal a aby sme mohli v teréne prežiť ešte veľa spoločných chvíľ!

*Stano Harvančík (Partizánske)*



A



B



D



C



E



F

**Obr. 1.** A. Krištín počas práce v teréne v Tichej doline v Z. Tatrách, 29. 8. 2011 (A, C) a na močiari Kórea pri Zvolene, 3. 5. 2014 (B); prezentácia o vtáčej migrácii vo Zvolene, 1. 4. 2014 (D); „hľadanie pravdy“ vo Viničkách na Tokaji, 31. 5. 2014 (E); a počas expedície na JZ Spojených štátov, národný park Joshua Tree, 4. 11. 2013 (F). Foto: P. Kaňuch (A–C, E), B. Jarčuška (D, F).  
**Fig. 1.** A. Krištín during a fieldwork in Tichá dolina Valley, Western Tatras, August 29, 2011 (A, C), and in wetlands „Kórea“ near Zvolen, May 23, 2014 (B); presentation on bird migration for public in Zvolen, April 1, 2014 (D); „searching for truth“ in Viničky, Tokaj region, May 31, 2014 (E); and during expedition to SW of USA, Joshua Tree National Park, November 4, 2013 (F). Photo by P. Kaňuch (A–C, E), B. Jarčuška (D, F).

What can we do Tono?

As a scientist you frequently follow an idea, a hypothesis you would like to prove, specific data you would like to get. If you are really convinced about something you consequently invest a lot of work and time into developing an idea or hypothesis to achieve your goals. It may happen that on the way you finally realize, that several conditions are not fulfilled, experiments went wrong, data can't be gathered and that all the work done was wasted and you are stuck. This is usually a very depressing moment. The question arising is "What can we do?"

In such a situation Tono's answer comes straight and quick, namely "God thanks, nothing!"

At the first glance this answer is surprising and you think what does he mean with saying that?

No worries! Don't bother with the past. Good that you realized your mistake in time and immediately start from scratch with a new project.

This is what Tono wants to express with this phrase and this is in fact his way of thinking and living. This is why he is always very positive and always makes the best of a bad situation.

This is the maxim not only restricted to his scientific career this is how Tono functions and he copes with difficult situations. He is able to dig a good point out of everything!

Throughout the time we spent together with him we could frequently hear him asking: What can we do? And his immediate answer "God thanks nothing!"

This phrase is now also very familiar to us and brings immediate relief at any difficult situation we are faced with.

This way of thinking makes him also very flexible, which is very important from a scientific point of view. Tono is very open minded and ready to accept new ideas, new methods and results and incorporate them into his own scientific concept if he thinks that they are appropriate.

This flexibility in mind makes him also a very pleasant and polite person in everyday

life when he is interacting with people, in particular friends.

Anton Krištín is a great scientist. His scientific knowledge and interest ranges from insects over birds to mammals. His field of expertise covers phylogeny, taxonomy, genetics, conservation, mammalogy, ecology, biogeography, behavioural sciences and more.

He is also a great observer. When we did joined behavioural protocols in our study area in Poľana on birds, I was trying to identify the bird, while he was already identifying the insect prey (to the species level) in the bird's bill.

You will find an ornithologist who might be as qualified as Tono. You will probably find an Entomologist who might be as skilled as Tono. You might find a conservation biologist with the same experience as Tono. You might find an expert on cactus plants like Tono. You might find a behavioural ecologist as competent as Tono, but it is almost impossible to find anybody combining all these scientific competences and – for sure you will not find a friend like Tono!

We are very happy to have a friend like him, a person we constantly learn from, a person with whom we really enjoy every shared moment.

We know Tono for 20 years! Time is running fast and he is 60!

"What can we do?"

"God thanks, nothing!"

Thank you Tono!

*Herbert Hoi (Vienna, Austria)*

Niekedy sa v živote stáva, že stretnutie a priateľstvo s jedným človekom nasmeruje našu životnú cestu. Niečo podobné sa stalo aj mne, keď som spoznal Tóna Krištína. Zoznámil som sa s ním v začiatkoch 90-tych rokov vo Zvolene a hneď v krátkom čase po našom zoznámení sme podnikli viacero spoločných ornitologických akcií v našom regióne – v Poiplí a v okolí Lučenca. V pamäti mi utkvelo viacero nezabudnuteľných

momentov, akým bol napr. tábor na Kiarovskom močiaroch v roku 1990, ktorého sme sa ešte ako mladé „uchá“ zúčastili aj s Jožkom Lengyelom a prítomný bol aj, už dnes nebohý, významný český ornitológ Franta Balát; krúžkovateľská akcia v roku 1991 na Ružinskej priehrade, kde sme medzi iným odchytili a krúžkovali mladého slávika modráka, alebo legendárna akcia „Caprimulgus“ pri Budinských lazoch v roku 2009, kde sa položili základy Birdingu. Pri všetkých týchto akciách nám Tóno rozdával dobrú náladu ale aj svoje vedomosti o živote, identifikácii a krúžkovaní vtáctva. Myslím, že nebyť jeho, asi by som dnes nerobil to čo robím a môj život by mal trochu iný smer. Za to všetko som mu veľmi vďačný a prajem mu, aby dobrú náladu a vedomosti, ktoré má, rozdával ľuďom ešte veľmi veľa rokov! Všetko najlepšie, Tonko, k Tvojej 60-tke! (Viem si ho veľmi živo predstaviť ako vraví: „No, chlapi, už o 20 rokov budem mať 80, hmm.“ ☺)

*Dušan Kerestúr (Lučenec)*

Meno Anton Krištín bolo, je a bude slovenským pojmom. Každý, kto sa čo len trochu venuje zoológii, sa s týmto menom musel stretnúť.

Tónko, v našom povedomí si zapísaný nielen ako veľký odborník, vedecký pracovník so širokým spektrom vedomostí a ako autor nespočetného radu publikácií, ale aj ako vynikajúci priateľský človek s veľkým srdcom, ktoré rozdávaš pri každom stretnutí. Tvoje veľké vedomosti, praktické a terénne skúsenosti veľmi rád a ochotne poskytuješ tým, ktorí to potrebujú a ktorí Ťa o radu požiadajú. Medzi nich patrím aj ja. V počiatkoch si mi pomohol pri *Oenanthe deserti*, poradil si mi pri výskume *Carpodacus erythrinus*, *Lanius excubitor*... a pri každom stretnutí si ma motivoval a usmerňoval cennými radami. Je mi veľkou ct'ou, že som mal to šťastie sa s Tebou osobne zoznámiť. Pri Tvojom životnom jubileu, nakoľko nechcem opakovať gratulácie, Ti želim, aby sa Ti splnilo všetko

dobré, čo Ti želá Tvoja najbližšia rodina, priatelia, spolupracovníci, kolegovia, široká verejnosť a to, čo si aj Ty sám želaš.

*Jano Kočí (Piešťany)*

Všetko najlepšie k šesťdesiatke Tonko...

Keď sa ponorím hlboko do minulosti a premýšľam o svojich ornitologických začiatkoch, vynárajú sa mi viaceré mená starších ornitológov a ekologov, ktorí mi pomohli prekonať mnohé zákutia začiatkov. Tóno bol jedným z tých, ktorí ma nikdy neodmietli a vedeli odpovedať na mnohé moje odborné otázky. Prvý krát sme sa stretli na Táboře ornitologických sekcií SZOPK vo Veľkých Ripňanoch, ktorý som navštívil ešte ako žiak základnej školy. Anton prišiel už ako ekolog SAV. Počas strednej školy som viackrát navštívil jeho pracovisko Ústav ekológie lesa SAV, kde som s nim konzultoval prípravu odborných prác ako SOČ a biologické olympiády. Usmernil ma aj pri výbere univerzity, keď som sa rozhodol pre profesionálnu kariéru zoológa. Veľa problémov ohľadne potravnjej ekológie vtákov a gíld som s ním konzultoval, čo je jeho profilová špecializácia. Vždy mi bol ochotný poslať svoje separáty prác alebo požičať knihy. V neposlednom rade mu vďačím za konštruktívnu recenziu svojej dizertačnej práce o štruktúre potravných gíld a výbornú spoluprácu pri zostavovaní časopisu Tichodroma. Tonko, všetko najlepšie k tvojmu okrúhlemu výročiu a hlavne veľa splnených vedeckých cieľov a predsavzatí.

*Martin Korňan (Zvolen)*

Tonka Krištína som mal možnosť spoznať osobne ešte v dávnejšom období, keď som bol žiakom, spolu s D. Kerestúrom, na Strednej

lesníckej škole v Banskej Štiavnici (1988 – 1992). S Tónkom nás zoznámil vtedy zoológ Správy Chránenej krajinskej oblasti Štiavnické vrchy Ing. Dušan Farbiak. Spoločne sme napr. realizovali inventarizačný prieskum chráneného územia Pečenický luh, kde nás Tónko zaučal do tajov ornitológie. Pamätám sa že v Pečeniciach na potoku mal Tónko natiahnutú sieť na spevavce, do ktorej nám zrazu vletel bocian čierny a celú sieť zvalil do potoka... Tónko nás trpezlivo zaučal do tajov ornitológie a bol aj vynikajúci spoločník s brilantným rečníckym prejavom a vždy krásne konverzoval aj s „pospolitým ľudom“, ako napr. na ornitologickom tábore v Kiarove, kde si napr. s dedinskými chlapcami zahral futbal na husacom pasienku... S Tónkom sme mali možnosť spoznávať rôzne, z ornitologického hľadiska atraktívne lokality, ako napr. vodnú nádrž Ružiná, kde Tónko 26. 5. 1991 odchytil nádherného slávika modráka, s ktorým sme sa potom fotili na „diáky“, alebo sme tu „zažili“ útok labutieho samca, pred ktorým sme utekali do jeľšiny...

Ako stredoškólači sme mali možnosť Tónka zažiť i na dnes už legendárnych stredoslovenských ornitologických konferenciách, ktoré sa zvykli konať na jeho domovskom Ústave ekológie lesa SAV vo Zvolene. Tu sme mali možnosť naplno spoznať, že Tónko vie excelentne organizovať vedecké konferencie, je skúsený odborník, až polyhistor, a vie brilantne viesť a uvádzať konferenčných prispievateľov a je aj „dušou“ konferenčných večerov pri pohárikú dobrého vína a tanieri dobrého jedla... V tom čase (1988 – 1992) Tónko už veľa cestoval do zahraničia, hlavne do Nemecka a už bol veľmi známou osobnosťou nielen v ornitologických kruhoch aj mimo strednú Európu.

Neskôr, počas práce v Štátnej ochrane prírody – CHKO Dunajské luhy, som sa s Tónkom stretával aj pri iných úlohách týkajúcich sa Natury 2000, inventarizácie druhov európskeho významu alebo pri inventarizačných prieskumoch rovnokrídlovcov v Podunajsku (2000 – 2012), kedy sme spoločne i s inými odborníkmi a kamarátmi prešli snáď všetky najznámejšie pieskové duny v okresoch Komárno a Nové Zámky.

Tónko vie vynikajúco pracovať s mládežou, má obľubu i v záhradníčení a miluje kaktusy a iné sukulenty a tiež pekné slečny... ☺

Nášmu jubilantovi prajem ešte veľa spokojných rokov, veľa radostí a hlavne pevné zdravie!

*Jozef Lengyel (Nitriansky Hrádok)*

Dr. Krištín je v odborných zoologických kruhoch známy, preto namiesto zoológie by som poukázal aj na niektoré jeho menej známe stránky.

Všetci ho poznáme ako veselého, pozitívneho človeka plného energie a elánu, ktorý rozdáva nie len vo svojom profesionálnom, ale aj súkromnom živote. Je to človek veľmi aktívny, ktorého zastihnúť v nečinnosti je veľkou vzácnosťou. Málokto vie, že v mladosti sa na pretekárskej úrovni venoval ľahkej atletike, pričom bol veľmi všestranný a isté obdobie súťažil aj v desaťboji. A bol naozaj talentovaný. Za jeho asi najväčší úspech možno považovať medailu z Majstrovstiev Československa v Jablonci nad Nisou v r. 1974, kde v neoficiálne najťažšej atletickej disciplíne – behu na 400 m cez prekážky – získal ako junior striebornú medailu. Ako dnes sám spomína, dych lupal ešte hodinu po preteku. Športu sa nevzdal ani dnes. Poznáme ho aj ako výborného volejbalistu na amatérskej úrovni. Len veľmi zdatní vytrvalci s ním dokážu držať krok pri jeho obľúbenom behu na lyžiach. Okrem toho je zanietým záhradkárom a vlastníkom bohatej zbierky kaktusov. Ako to všetko pri svojej práci dokáže stíhať, zostáva záhadou. Napriek tomu takmer nepozná slovíčko „nie“, je vždy ochotný nezištne sa podeliť o svoje bohaté znalosti, poradiť či povzbudiť. Svojou veselou povahou, dobrosrdečnosťou, neformálnosťou a bezprostrednosťou si nás všetkých získal. Jeho vari najvzácnjšou vlastnosťou je, že napriek tomu, že je to špičkový, vo svete uznávaný

vedec, pre nás stále zostáva rovnakým priateľom, Tónom.

*Peter Lešo (Zvolen)*

S jubilantom som sa zoznámil niekedy začiatkom 90-tych rokov ako študent banskoštiavnickej Strednej lesníckej školy, keď som prvýkrát (sprevádzaný Jožom Lengyelom a Dušanom Kerestúrom) zavítal na ornitologickú konferenciu vo Zvolene. V tom období si nás, Tóno, ako začínajúcich záujemcov o vtáči svet, vzal „pod svoje krídla“. Nabádal nás, aby sme výsledky svojich pozorovaní publikovali v ornitologickom časopise Tichodroma a pomáhal nám pri ich finalizovaní. Keď sme pozorovali vzácnejšie druhy, pravidelne sme ho o tom informovali (a robíme tak dodnes). Odvtedy ubehlo mnoho času, spoločných návštev v teréne, ornitologických táborov, a tiež spolupráce a veselých stretnutí.

Milý Tóno, prajem Ti v ďalších rokoch pevné zdravie a množstvá intenzívnych, radostných zážitkov rôzneho druhu, ktoré robia život životom. Vážim si Tvoje priateľstvo.

*Marian Mojžiš (Mučín)*

Vždy som obdivoval Tonov vedecký entuziazmus, široký odborný rozhľad a aj mimoriadne organizačné schopnosti. Preto mu môžem, vďaka týmto vlastnostiam, len popriať také dobré zdravie, aby dokázal aj šesťdesiatke pokračovať v šírení dobrého mena „slovenskej“ ornitológie vo svete.

*Jozef Sládek (Zvolen)*

Už som kdesi napísal, že známe a okrídlené francúzske príslovie „*cherchez la femme*“ (za všetkým hľadaj ženu) možno s troškou zveličenia (a samozrejme len v tom najlepšom zmysle slova) voľne parafrázovať na „za všetkým v zoológii na Slovensku hľadaj Tóna Krištína“. Jeho aktivita, široký zoologicko-ekologický záber, vitalita, pracovitosť, zodpovednosť, entuziazmus, erudovanosť, ale aj komunikatívnosť, otvorenosť, organizačné schopnosti a kondícia sú obdivuhodné a človek až žasne čo všetko ten chlap stíha. Prítom je nesmierne skromný a kamarátsky, sršiaci vtípom a šíriaci svoju obdivuhodnú pozitívnu energiu, ostávajúci sám sebou.

Prvýkrát som sa s ním stretol ako začínajúci zoológ Správy CHKO Poľana vo Zvolene v priestoroch zvolenskej Pobočky pre výskum lesných ekosystémov SAV (od nasledujúceho roku Ústavu ekológie lesa SAV) v jeseni 1986 (uff, práve som si uvedomil, že to bolo pred neuveriteľnými tridsiatimi rokmi), kde nás zoznámil Peťo Zach. Odvtedy som mal to šťastie, že som s Tónom strávil mnoho času v teréne u nás (najmä na Poľane a v povodí Hrona) i v zahraničí, na expedíciách, konferenciách a podobných vedeckých podujatiach, rôznych komisiách a zasadaniach, či len pri neformálnych stretnutiach. Práve Tóno bol a je tým motorom, ktorý ostatných, vrátane mňa, neustále ženie a posúva vpred. Aj preto bol a je pre mňa nielen kolegom, priateľom, ale najmä veľkým vzorom.

Nedá mi nespomenúť aj Tónove mnohoraké (stále nedocenené) aktivity pre ochranu prírody a najmä vedenie Poradného zboru SAŽP a neskôr ŠOP SR pre ochranu fauny, ktorého bol (vlastne stále je, pretože tento inštitút dosiaľ oficiálne zrušený nebol, hoci 10 rokov v polohe mŕtveho chrobáka nevyvíja žiadnu činnosť, akoby ochrana prírody nepotrebovala rady a názory odborníkov) predsedom. Práve na jeho zasadaniach sa naplno prejavila nielen Tónova schopnosť veľmi rýchlo a pragmaticky prepájať vedecké poznatky s praxou ochrany prírody (snaha o to, aby každý jeden krok ochrany prírody, od odborného stanoviska až

po tvorbu právnych predpisov, boli aj vedec-ky podložené a prediskutované so všetkými zainteresovanými), erudícia, široký prehľad, ochranársky entuziazmus, ale tiež schopnosť jasne vysloviť kritiku (že by práve to bol jeden z dôvodov, prečo o aktivity poradného zboru nie je v súčasnosti záujem?), pomenovať veci pravým menom, či vytvoriť priestor pre konštruktívnu diskusiu (čo mi dnes v ochrane prírody akosi chýba), jednoznačne sformulovať závery a odporúčania.

Milý Tónko, hoci sa mi stále nechce uveriť, že si si na svoje plecia naložil už šiesty krížik (pretože si sa od toho nášho prvého stretnutia výzorom takmer vôbec nezmenil, až na to, že nám trochu preriedli vlasy ☺) úprimne Ti do tej druhej šesťdesiatky želám všetko dobré...

*Peter Urban (Sliach)*

Tono is 60 years old. Unbelievable! No one could say after seeing him. Moreover, no one could say after spending one day of fieldwork (preferably in Poľana) with him. And I can say it for sure since I met Tono more than twenty years ago and I spent several breeding seasons working with him on the Lesser Grey Shrikes in Slovakia. Tono has hardly changed in these twenty years. He is as vital as ever.

Writing about Tono is not difficult but it requires an initial clarification: to my opinion, Tono's professional and personal way of being go hand in hand so that it is not possible for me to write a text restricted to his academic profile. His love for life applies to work and vice versa. His enthusiasm for enjoying life is also applicable to his eagerness to learn and understand wildlife and ecological processes. And also to preserve nature. He is an expert squeezing time and getting as much as possible of it (and frequently under unfavourable conditions). As a result, Tono's curriculum vitae is impressive. And, as pointed out previously, I do not refer only to the professional achievements but also

to the literal meaning of the latin term: course of life. Tono has another skill: he is able to transmit to others his energy and optimistic vision of life. Thus, I have been lucky for meeting Tono and working with him. I have learned very much from him (thanks!). I can just summarize Tono's profile with a comparison: he is a torero of life. Tono can deal with the problems of life with art and elegance.

*Francisco Valera Hernández (Almería, Spain)*

## LX = XL

Neviem písať obligátne laudácie a nekrológy. „A dotito káže?“ bol by ma poslal niekde tam náš niekdajší direktor istý Oravec, ktorý mal na obdobné nevyžiadané či nepohodlné priznania pohotovú a rázovité dolnooravské sentencie. Avšak podľa môjho hlbokého presvedčenia – s ktorým ináč zásadne nesúhlasím – určite to nie je pravda. Najskôr to bude len tak, že tú *ignorantia artis* si len nahováram. Pravda je však taká, že bytostne neznášam akoby nalíčené, deodorantom navoňané a okravatované, *de facto* nemilosrdnou retušou socreálu dezinfikované virtuálne portréty. Už nemnohým nám totiž pripomínajú tú dobu, že ak sa o dajakých persónach u nás publicne vôbec písalo, tak to mohli byť buď vyvrheli a nepriatelia ľudu líčení sťa z čierneho obdobia Francisca Goyu, alebo už len v dresingu pastelových tónov pózujúce okázalé podobizne hrdinov práce a boja od východu importovanej novej spoločnosti. V tých nekrológoch – aké ja nedokážem – mne proste chýba ten obvyklý úškrn a pach tvorivého človeka z mäsa a krvi. Najskôr je to tá Štepkova sladkotrpká človečina. Vraveli mi však, že podobné deviancie s oveľa ťažšími príznakmi sú liečiteľné.

Aj keď bol Tony vždy domýšlivý *homo spicilegus*, nemohol predsa vyušíť, že do Elýzia

vedeckej večnosti sa dostane aj skrz jedného potvorstva, pokrsteného na jeho počesť ako popredného znalca pelešivých obyčajov samičiek strákošov kolesárov z hriňovských lazov. Podpolianske strakoše ho preslávili endemic-kým druhom perového roztoča *Syringophilopsis kristini* Skoracki et al. 2002, na počesť nášho ešte celkom živého kamaráta. Nech teda ostane každému na rozhodnutie, kto alebo aj čo prináša honor, módnym výrazom zviditeľňuje tento náš prievan istý kút Európy. Čo by náhodou Tónova internacionálna ekvipa nebola vyskú-mala o tých strákošoch, najskôr to nestálo za to ani observovať.

Kto má to šťastie alebo smolu, že je pozeh-naný či trestaný zamestnaním či až povoláním, ktoré je súčasne aj jeho hobby, taký mužský nemá kedy za frajerkami a tú jeho netradičnú dobrovoľnú rehoľu treba kvalifikovať ako chorobu z povolania, prípadne rekonvalescenciu po pracovnom úraze. Ale zrejme iba cynik môjho formátu je schopný sviatosť manželskú kvalifikovať ako fyzickú či psychickú traumou slabšej polovice tej posvätej ustanovizne. Len si ale priznajte: komu by sa chcelo permanentne prežívať v jednej ustanovizni?

Niektó (viem, ale nepoviem kto) celkom nedávno mi po návšteve horných poschodí na Štúrovej vrvale, že v takom ml'andravom prostredí akým biologické ústavy akadémie sú, Tonyho oddelenie sa mu javí ako „ostrov pozitívnej deviácie“ a že ku premene zo socializmu zdedených nefunkčných ústavov vedy by si to najskôr žiadalo „nadkritické množstvo systémových zmien jediným úderom“. Nuž neviem ako by to bol chcel riešiť on, ja mám o tom celkom jasnú predstavu.

Nedávno si jeden z jubilantov podumal nad zmyslom bytia a s jeho láskavým dodatočným dovolením by som ho odcitoval: „A vieš akéže to pôvaby naša robota skýta? Najsamprv to, že nikto nám už posledných 25 rokov nenalini-ruváva úlohy, že čo by sme vlastne mali činiť, ale zato po nás chcú nezmyselné účtovania. Vždy sme ale znášali obtiaže angažovaného povolania, aké sme si bez nátlaku zvolili, lebo sme dobrovoľní zberatelia, skúmatelia *ergo* kutajúci ichneumóni (*teste* Otto Herman).

Neznychucovala nás ani žiarlivosť či žltá závišť, tie nás len utvrdili v presvedčení, že kráčame po správnej ceste. Na takej dráhe, ktorú nepokúša mamon, neprináša spoločenské výhody a s nimi aj materiálne statky. V lepšom prípade sa akurát len tešiť môžeme, ak nás dakedy za úplných bláznov neberú tí normálni. Možno ani netušíš, že na našom snažení bolo prekvapujúco výbor-né najmä to, že napriek všetkým systémovým nezmyslom to fungovalo celkom dobre“.

Milý Tony, aj keď si už v remesle kadečo skúsil, máš predsa len dosť mladé okružle výrocie. Preto Ti len čiastočne prináleží *honor* (*antecedentibus*) a spolovice už *vivant sequentés*. Nezabúdaj, ak si budeš dávať bacha pri stole, na ulici a v posteli, tak si približne čosi za polovicou očakávateľného *life time* tej slabšej a hlúpejšej polovice populácie hominidov tohto prievanistého regiónu Európy. Vstupujúci členovia klubu LX obyčajne už pochopili, že so ženami sa treba zmieriť zrovna tak, ako so smrťou, lebo manželstvo je prieser aj keď sa vydarí. A zvlášť, keď sa nevydarí, lebo život nie je o tom čo chceme, ale čo môžeme. „Kdo vlasti sloužíš, vděku nečekej“.

*Addenda*. Návod na použitie môjho geniálneho quasi-anagramu. Len som sa poihral s tou rímskou šesťdesiatkou, ktorá – obávam sa – sotva by päťtine našej gramotnej populácie pripomenula niečo úsmevné. Ostatní, podobne ako dyslektici a semianalfabeti, by to najskôr okvalifikovali ako piktogram mierne extrarozmernej bielizne (bo hovoriť o prádle je odporný bohemizmus v zmysle usmernení Jazykozpytného ústavu Ludevíta Štúra). Nájde sa však zopár nás, ktorí si jednak ešte vážime symboliky, ale spravidla aj v humore objavíme nejakú tú legrácku či šprým. Ďalej to už fakt nejdem rozoberať, lebo nie je to určené pre šťastných majoritných spoluobčanov. *Kurz gesagt* – vždy si bol proste extratrieda a nech Ti to ešte dlho vydrží, kým budeš dohliadať na správny chod vecí a potom sa tešiť z toho, že to frčí aj bez nášho podstatného vplyvu či príčine-nia. Som si istý, že nie je žiadna natupírovaná nadsádzka v tejto možno zbytočne siahodlnej vysvetlivke epitetónu, ktorú náhoda neúplného anagramu k Tvojej šesťdesiatke ponúkla. Sebou



sa rozumie, že vedno s galérkou starohorcov Ťa máme radi – inak by som sa neunúval s týmto hlúpym textom, toľko sa mi ešte žiadalo povedať k neobligátnemu blahoželaniam.

*algd*

Anton Krištín, jubilant, ktorému by jeho vek asi ťažko niekto správne odhadol bez informácií z rodného listu, patrí už teraz, keď má pred sebou ešte veľa rokov tvorivej práce, k najvýznamnejším ekológom a zoológom Slovenska. Dokázal to svojou zanietenou vedeckou prácou, na svojom materskom pracovisku Ústave ekológie lesa SAV, ale aj na partnerských pracoviskách. Z nich spomeniem Technickú univerzitu vo Zvolene. Na našej univerzite strávil množstvo času so študentami, či na zasadnutiach vedeckej rady Fakulty ekológie a environmentalistiky. Veľmi rád si spomínam, ako prijal Tono moje pozvanie do medzinárodného projektu „Media Naturae“ koordinovaného kolegami z Univerzity pôdohospodárskych vied vo Viedni, kde sme prednášali študentom z Rakúska, Maďarska, Čiech a Slovenska, a pripravili sme pre BOKU vo Viedni nový študijný program. Súzvuk s Tonom na terénnych prednáškach a cvičeniach bol dokonalý. Jeho entuziazmus nadchol všetkých zúčastnených. Podobne si spomínam aj na Tonove deti, s ktorými som bol veľakrát a videl som ho ako

vynikajúceho otca, ktorý miluje svoje deti. Cestovali sme s jeho synom na ornitologický tábor na Parížske močiare, stretli sme sa s jeho dcérou v Prahe, keď sme spoločne cestovali na svetový ornitologický kongres do juhoafrického Durbanu v roku 1998. Mimoriadne ma tešia naše spoločné spomienky s Tonom na začiatky Stredoslovenskej pobočky Slovenskej ornitologickej spoločnosti v spoločnosti „stredoslovenských nestorov“ Jožka Sládeka, Andreja Stollmannna či Šaňa Dudicha. V roku 1990 sme spoločne s Janom Korňanom veľmi jednoduchým spôsobom triedili stránky a viazali výťažky Tichodromy číslo 3, ktorá bola výstupom z ornitologickej konferencie „Potrava a hospodársky význam vtákov v ČSFR“, ktorú naša stredoslovenská pobočka na čele s Tonom organizovala. Pamätám si aj naše zasadnutia výboru Slovenskej ornitologickej spoločnosti, kde som bol od roku 1988, mám pocit že na návrh Tona, a kde sme sa stretávali s prof. Feriancovou-Masárovou, prof. Kocianom, prof. Sládekom, Dr. Matouškom, doc. Randíkom a zavítal k nám občas aj prof. Ferianc. Týmto všetkým odborným a vedeckým aktivitám dodávala vždy rámec priateľstva Tonova aura, charakteristická spontánnosťou a vysokým štandardom medziľudských vzťahov. A to je práve to, čím je priateľstvo s Tonom Krištinom mimoriadne.

Tonko, prajem Ti do ďalších rokov všetko najlepšie! Pamätná medaila Technickej univerzity, ktorú som Ti mohol odovzdať ako najvyšší prejav uznania za našu inštitúciu, je len malým symbolom, ako si Ťa ja a moji kolegovia na univerzite vážime.

Ad multos annos!

*Rudolf Kropil  
(Technická univerzita vo Zvolene)*

*Došlo: 20. 2. 2017*

*Online: 20. 2. 2017*